

Terrorist med fredspris

| av Gunnar Larsson

Den israeliske folkvalde premiärministern kallas för krigsförbrytare,
medan terrorismens gudfader skiner i glansen
av fredspriset på spiselkransen.

NÄR YASSIR ARAFAT 1958 grundade sin rörelse Fatah, var den så kallade Västbanken och Gaza ännu okända företeelser annat än som delar av Jordanien respektive Egypten. Det Palestina al-Fatah skulle befria var staten Israel. Tio år tidigare hade Libanon, Syrien, Jordanien, Egypten och Irak angripit den av FN erkända judiska staten, men misslyckats. Arafat, som redan 17 år gammal börjat smugla vapen till araber i det brittiska mandatet Palestina, visste emellertid en annan väg; terror.

PLO

På morgonen, den 5 september 1972, klättrade fem träningsklädda män över det stängsel som omgav Münchens olympiska by. Väl inne, möttes de av ytterligare tre män, som passerat säkerhetskontrollerna med godkända identitetshandlingar. Därpå följde en massaker, som kostade elva israeliska idrottsmän livet. Tre av åtta terrorister överlevde, men frigavs en dryg månad senare i utbyte mot gisslan som tagits i en kapning av ett flygplan tillhörande Lufthansa.

I lugn och ro kunde Yassir Arafat följa Münchendramat på TV, massakern på de israeliska idrottsmännen var kulmen på en rad kapningar, kidnappningar och bombdåd. München kan sägas ha varit Arafats dittills största framgång och skulle i uppmärksamhet inte överträffas förrän 29 år och 6 dagar senare. Då av en annan arabisk terrorist.

Mördarna i München tillhörde en PLO-fraktion som kallades Svarta September. När de gavs sitt uppdrag hade Yassir Arafat varit ledare för den palestinska befrielseorganisationen Palestinian Liberation Organization, PLO, i tre år. Arafats ordförandeskap fick en turbulent inledning, 1971 kastades PLO ut ur Jordanien, men under 1970-talet växte Arafat i både styrka och berömmelse. Det är inte en överdrift att göra gällande att Yassir Arafat, med flygplanskapningar som specialitet, är den moderna terrorismens upphovsman.

Bruket av terror var konsekvensen av en insikt bland ledande företrädare för palestinierna om att Israel inte kunde besegras i krig och inte heller med konventionell gerillakrigföring. Civila måltavlor var avsevärt mer lättillgängliga än militära och västvärldens utvecklade kommunikationsnät mycket sårbara. Rekryteringen av terrorister underlättades av att arabvärlden medvetet lätit upprätthålla palestinska flyktingläger, där många människor tvingades leva under knappa ekonomiska omständigheter. Det är inte så att det inte funnits plats för dessa flyktingar, eller deras ättlingar, som vanliga medborgare i de länder där de förvarats under lägerliknande förhållanden. Lägren har cyniskt använts som en symbol och ett politiskt påtryckningsmedel.

Till skillnad från de flesta andra terrorister lyckades Arafat göra sig populär, bland vänsterintellektuella i väst byggdes en i det närmaste mytologisk bild upp av den arabiske terroristen. Några få decennier efter andra världskriget var det i Europa möjligt att vinna stöd för palestiniernas sak. För Yassir Arafat och

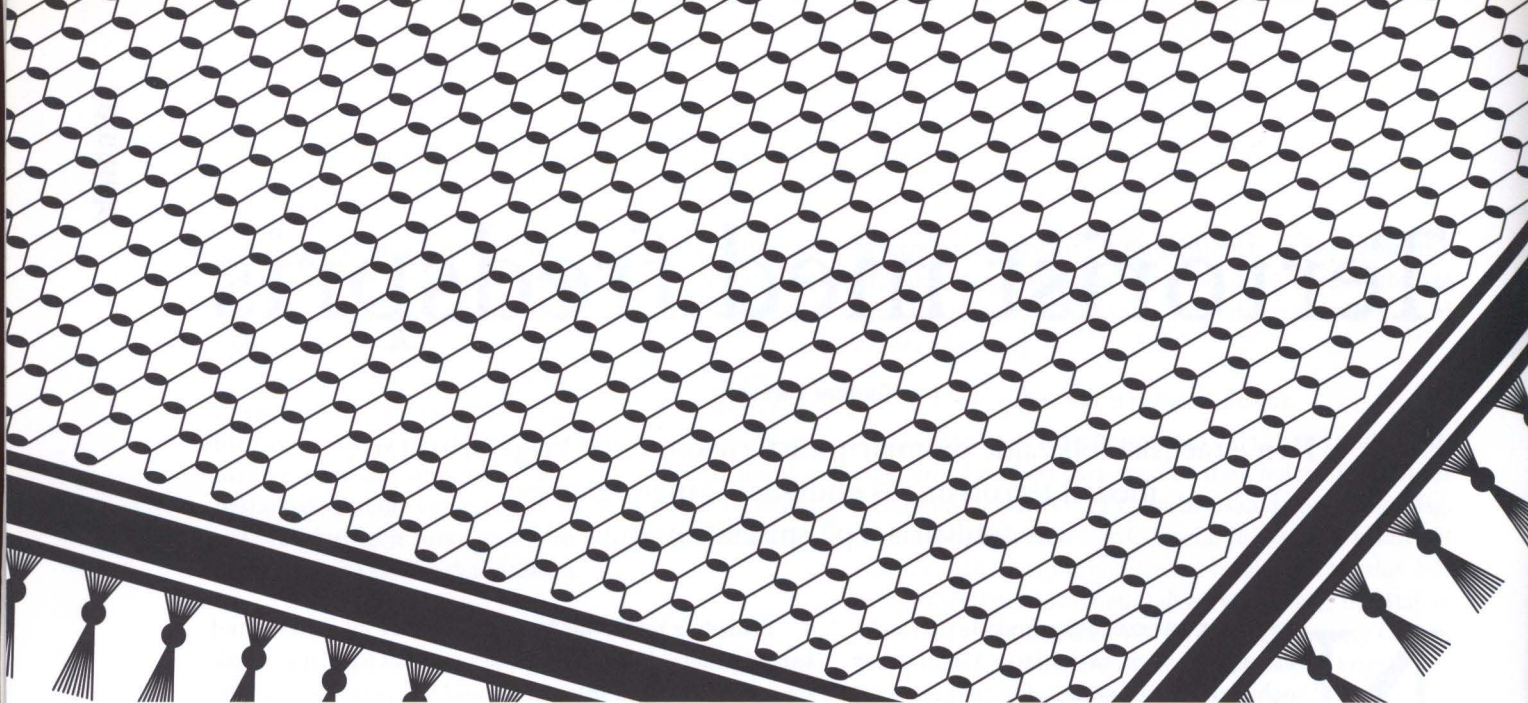
**”Yassir Arafat är fortfarande
en terrorist, om än en
hyllad sådan.”**

för PLO var denna sak tydlig; Israel skulle medelst alla tillgängliga medel tillintetgöras.

1967, i sexdagarskriget, kom Västbanken och Gaza under israelisk kontroll – inte tidigare. Den judiska staten hade inte uppvisat några expansionistiska ambitioner, men tvingades av en fientlig omgivning att upprätthålla en skyddande barriär. Från de gränser som existerade före juni 1967 finns på promenadavstånd de områden som rymmer Israels största befolkningskoncentration. Denna utsatta situation och de arabiska grannländernas uttalande vilja att förgöra Israel utgjorde inte något hinder när PR-begåvningen Yassir Arafat sakta men säkert byggde upp bilden av palestinierna som offer och Israel som den illasinnade ockupationsmakten.

SKRÄCKVÄLDE I LIBANON

I Libanon organiserade Yassir Arafat ett terrorvälde av annat slag än det som samtidigt drabbade oskyldiga människor världen runt. Arafats PLO kunde med god orga-

nisation enkelt överta kontrollen i delar av det lilla landet. Rapporterna till omvärlden var få, men övergreppen mot civilbefolkningen enligt vittnesmål många och oerhörda. Lagen var Arafat och den verkställdes med Kalasjnikovs. Då, som nu, avrättades misstänkta så kallade samarbetsmän direkt på gatan.

Yassir Arafat har alltid förnekat all inblandning i terrorhandlingar, men hans trovärdighet är marginell. Svarta September var en skapelse av Arafats Fatah-rörelse och Fatahs ledare kan inte ha svävat i ovisshet om terrorgruppens avsikter. Med all sannolikhet var Arafat även väl informerad om Svarta Septembers aktiviteter, om det inte till och med var Arafat som direkt beordrade dessa. När terrorister hemmahörande i denna grupp den 3 mars 1973 stormade den saudiska ambassaden i Khartoum, mitt under en pågående diplomatisk mottagning, skedde detta sannolikt på direkt order från PLO-ledaren själv. Tre diplomater mördades, bland dem den amerikanske ambassadören Cleo A Noel Jr. Enligt Ion Mihai Pacepa, avhoppad rumänsk underrättelseofficer, ska aktionen ha planerats av Arafat i samarbete med KGB. Uppgiften förväntas inte, banden mellan Arafats PLO och Sovjetunionen, då en betydelsefull politisk aktör i Mellanöstern, var många och starka.

IDI AMIN OCH BAADER-MEINHOF

PLO har även haft kontakter och utbyte med andra terrororganisationer. Söndagen den 27 juni 1976 kapade marxist-leninistiska PLO-grenen PFLP, Popular Front for the Liberation of Palestine, tillsammans med tyska Baader-Meinhof ett franskt flygplan på väg från Aten till Tel Aviv. Air France flight 139 tvingades att landa i Uganda. Besättning och icke-judiska passagerare släpptes vid ankomsten till Kampalas flygplats Entebbe, kvar hölls 105 judiska passagerare. En tidsfrist gavs, om inte 53 dömda terrorister, de flesta i israeliska fängelser, frigavs skulle passagerarna avrättas – en efter en. En minut efter

midnatt (lokal tid), den 4 juli, landade en israelisk räddningsstyrka under ledning av Yonatan Netanyahu på Entebbe. Klockan 00.52 kunde israelerna vända hem, med 103 överlevande passagerare. Man tvingades lämna 75-åriga Dora Bloch, som förts till ett sjukhus, i Kampala. I Idi Amins händer blev hon ytterligare ett offer för kapningen. Yonatan Netanyahu fick heller aldrig återse sitt hemland, han stupade under räddningsaktionen. Valet av Kampala och Entebbe som destination för det kapade planet var inte någon slump. Ugandas president Idi Amin, som inte var någon vän av Israel, tillät PLO att träna terrorister i sitt land. Yassir Arafat kunde utan betänkligheter samarbeta med Afrikas mest blodtörstige diktator.

Först när Israel 1982 invaderat Libanon och tvingat Yassir Arafat och dennes organisation på flykt till Tunisien, började Arafat ompröva sin tidigare taktik. Stödet för PLO var redan starkt i breda västerländska kretsar, men för att vinna fullständigt erkännande måste terrorn som vapen ersättas med någonting annat, åtminstone i omvärldens ögon. Yassir Arafats andra invention i hans livslånga kamp mot Israel blev intifadan. Stenkastande barn och kvinnor skulle göra Arafat till upprorsledare snarare än terrorist. Framgångarna lät inte vänta på sig. Det sägs i och för sig att intifadan kom som en överraskning för Arafat, 1987 fortfarande i exil, men han var inte sen att utnyttja och organisera någonting som utan hans välsignelse sannolikt inte skulle ha blivit mer än enstaka kravaller.

ACHILLE LAURO

Bara två år före detta taktikskifte, i oktober 1985, blev den amerikanske juden Leon Klinghoffer ett offer för Yassir Arafats befrielsekamp. Fyra tungt beväpnade terrorister kapade utanför Egyptens kust det italienska kryssningsfartyget Achille Lauro. Ombord fanns hundratalet passagerare och besättningsmän, som fick finna sig i att använ-

das som lockvara i ett försök till byteshandel modell PLO. Leon Klinghoffer, 69 år gammal och rullstolsbunden, var en av dessa passagerare. Klinghoffer fördes i sin rullstol fram till fartygets reling, sköts och kastades överbord.

Ett betydande misstag begick Yassir Arafat när han 1990 gav Saddam Hussein sitt helhjärtade stöd för dennes angrepp mot Kuwait. PLO som länge kunnat förlita sig till stöd från Saudi Arabien och andra Golfstater hamnade plötsligt på obestånd. När Kuwait väl befriats av USA, kunde Arafat emellertid snabbt rehabilitera sig bland sina tidigare vänner. Det gemensamma hatet mot Israel visade sig vara starkare än den missämja som uppstått under Gulfkrigets dagar. Numera kan Yassir Arafat, PLO och den palestinska myndighet som Arafat 1996 utsågs att leda inkassera stöd från såväl Golfstaterna som Irak. Inne på sin andra intifada är Arafat också än en gång den europeiska vänsterns – och världens alla antisermiters – främsta kelgris. Nu med Nobels fredspris hemma på sin spiselkrans.

Det sägs att utan Yassir Arafats medverkan är fred i Mellanöstern inte möjlig att uppnå. Israel måste byta land mot fred och erkänna Arafats myndighet som en självständig stat. Det skulle vara så enkelt, om fred var det självklara resultatet av ett fredsavtal med PLO-ledaren, men Arafats förflutna i kombination med hans gärningar i nutid, framställer honom knappast som en man vars ord är att lita på. Den andra intifadan kom absolut inte som någon överraskning för Arafat, medvetet valde han att överge en process som i Camp David kommit mycket nära ett avslut, för att återigen välja våld före fred. Denna gång med större blodspillan än någonsin tidigare under en karriär som kantats av – och krönts i – blod.

Den lille darrande farbror som träder fram på tidningsbilder och i nyhetsinslag på TV har föga gemensamt med verklighetens Yassir Arafat. Mödosamt och skickligt har Arafat gjort sig av med 1960- och 1970-talens stämpel som terrorist, men terror är inte heller i dag ett för honom främmande vapen i kampen mot Israel. Den palestinska myndigheten hävdar att israeliska militära aktioner gör det omöjligt att gripa och hålla terrorister i förvar, men det har inte framstått som svårt för samma myndighet att fängsla dem som öppet opponerat sig mot Arafats regim. Brott mot de mänskliga rättigheterna hör till vardagen i den palestinska myndighet Europas demokratier villigt förser med såväl ekonomiskt som politiskt stöd.

I samband med den andra intifadans proklamerande öppnades portarna till myndighetens fängelser på vid gavel, för terrorister vill säga, inte för de fångar som hölls

där av politiska skäl. PFLP opererar helt fritt inom och från myndighetens område. Det var PFLP som låg bakom mordet på den israeliske turistministern Rechavam Ze'evy och en rad andra terroråd med civila dödsoffer som följd. Mot Hamas, som ligger bakom de flesta självmordsattacker mot Israel, görs enstaka ingripanden, men ingen terrorist behöver frukta för någon längre tid i fängsligt förvar.

FORTFARANDE TERRORIST

Yassir Arafat är fortfarande en terrorist, om än en hyllad sådan. Hundratals israeler har på gator och torg, på caféer och restauranger, utanför biografier och diskotek mördats i terroråd Arafat kunnat förhindra. Tusentals andra israeler har skadats eller förlorat anhöriga och vänner. Systematiskt tar PLO-ledaren avstånd från all terrorism, men roten till terrorn återfinns i den palestinska myndigheten. Yassir Arafat inte bara blundar och ger ter-

”Lagen var Arafat och den verkställdes med Kalasjnikovs. Då, som nu, avrättades misstänkta samarbetsmän direkt på gatan.”

roristerna carte blanche, han uppviglar dessutom till ett blint hat mot Israel och mot judar. PLO sägs erkänna staten Israels existens, men den palestinska myndighetens propaganda ger ett budskap av annan karaktär. I allt från tidningar till skolböcker slås fast att judar är onda och orsaken till palestiniernas misär. Propagandan har ärvts från Haj Amin el-Husseini, stormufti av Jerusalem, som på 1920-talet organiserade massakrer på judar i det dåvarande brittiska mandatet. Senare hamnade muftin i Berlin och uppmanade därifrån under andra världskriget muslimer att döda alla judar. Muftins släkting Abdul Rauf el-Quadwa el-Husseini, mer känd som Yassir Arafat, har gjort sitt bästa för att leva upp till budskapet.

Gunnar Larsson (glarsson@europarl.eu.int), som varit politisk redaktör för Norrbottens-Kuriren, arbetar med pressrelationer för EPP-ED gruppen i Europaparlamentet.

CITAT:

Ur en fritidspolitikers dagbok

Sammanträden med Stockholms stads utbildningsnämnd erbjuder alltid något att fundera över. Den 27 mars i år exempelvis denna upplysning: **"Analfabetism, det vill säga oförmåga att läsa och skriva, är mycket ovanlig i stadens gymnasieskolor."** (Från skolförvaltningens beslutsunderlag till ärende 18, Kartläggning av analfabeter i stadens gymnasieskolor på IVIK samt inom SFI).